

lig har handlet ud fra. Jeg skal oplyse, at af de Punkter, Andragendet har sat op, er kun en meget ringe Del blevet opfyldt, og endda kun delvis. Der er saaledes anmodet af Andragerne om at faa Søn- og Helligdagsarbejde samt Natarbejde betalt med et Tillæg til den almindelige Løn af 50 pCt. Det er ikke rigtigt, at dette rimelige Ønske er blevet opfyldt. Jeg skal i saa Henseende oplyse, at vel er der indrømmet en vis Overarbejds- eller Natarbejdsbetaling paa Orlogsværftet, men den gælder kun for Tiden mellem Kl. 8 Aften og Kl. 6 Morgen, medens Overarbejde mellem Kl. 4 Eftermiddag, da Arbejdet sluttet paa Orlogsværftet, og til Kl. 8 Aften, ikke betales med Overbetaling. Ønsket er saaledes kun delvis indrømmet, og endda har Indrømmelsen mindre Værdi, idet der meget sjældent arbejdes i Tiden fra Kl. 8 Aften til Kl. 6 Morgen, idet det meste Overarbejde falder mellem Kl. 4 Eftermiddag og Kl. 8 Aften.

Endvidere er der anmodet om at faa Arbejde uden for Værftet betalt med den almindelige Løn plus et Tillæg af 33 pCt. Heller ikke denne Anmodning er opfyldt i det væsentlige. Man vil kunne forstaa, at for en Arbejder, der har indrettet sig paa at være paa Værftet, har taget sin Mad og sine øvrige Fornødenheder med, er det en stor Forringelse af Vilkaarene, naar han dirigeres ud paa andre Pladser, hvor Forholdene ere andre, hvor han faar længere til sit Hjem, og hvor det i det hele bliver ham dyrere at leve end under de sædvanlige Forhold. De private Arbejdsgivere betale da ogsaa altid et Ekstratillæg for Udkommandering til Udearbejde.

Et tredje Punkt, nemlig om, at Arbejdstøj maa blive udleveret til alt urenlige Arbejde, er ej heller blevet imødekommet. Der er ganske vist vist nogen Imødekommen, men den er ringe. Det er saaledes, at de faa Skaffestøvler og Olietøj udleveret, naar de arbejde med Boksning af Marinens Kanoner ude paa Fælledeerne, hvor de ofte arbejde i Morads, der kan gaa dem til Knaene, og hvor de ofte skulle arbejde i Regnevej, om det saa end øser aldrig saa meget ned. Men hvor der er det mest ubehagelige og svinske Arbejde, giver man dem fremdeles ikke Tøj. Det høje Ting beder jeg skænke følgende Opmærksomhed: En Arbejder kan blive antaget paa Orlogsværftet for en Dag til en Løn af 2 Kr. 40 Ø., han kan for den Løn blive dirigeret ned i Skibets underste Bund, hvor det svømmer med gammelt, snavset Vand, med Olie og med Rust og

med alskens andet, der samler sig nede i Skibets underste Rum. Her skal en Arbejder krybe ned og ligge i et Søle, der ere flere Tommer højt, hvor hver en Væg er vaad og snavset, krybe derned for 2 Kr. 40 Ø. og faa hver en Trævl, han har paa sin Krop, tilsmudset og ødelagt, saa han ikke en Gang kan gaa en Gade lang med dette Tøj, og det er maaske det eneste Sæt, han har. At det vil være rimeligt og retfærdigt, om disse Mennesker fik udleveret et Sæt Olietøj eller Overtrækstøj, der kunde hindre dem i for en Dagløn af 2 Kr. 40 Ø. at faa deres Klæder ødelagte, maaske de eneste, de have, vil det høje Ting sikkert indrømme mig.

Dette Andragende er dog ikke imødekommet, og det forbyr mig i høj Grad, at den højtærede Marineminister, der er bekendt for at have et humant Sindelag og som gammel Chef for Orlogsværftet havde nogen Grund til at nære Velvillie for Orlogsværftets Arbejdere, har kunnet lade dette Forhold være ganske uønsket. Der er ofte her i Tinget talt om at hjælpe de fattige, man har gjort det ved Indsamling, ved at yde Almisser og paa mange andre Maader. Jeg tillader mig at pege paa, at her er Lejlighed til at hjælpe de fattige paa den bedste Maade, man kan hjælpe Folk paa, nemlig ved at give dem mere for deres Arbejde, saa at de kunne leve deraf og fri sig for Fattigdom ved ærligt Arbejde. Det høje Ting har tidt været med til at yde Bevillinger til at hjælpe fattige, der ikke kunne hjælpe sig selv. Her er en Lejlighed, hvor man blot ved at yde Retfærdighed kan hjælpe fattige Mennesker, der arbejde og dog alligevel blive fattigere og fattigere. Jeg vil henstille til den højtærede Marineminister at tage mod min Ændring og endvidere, at den højtærede Marineminister personlig undersøger alle disse Forhold og ikke længere lader Marinens, Orlogsværftets Embedsmænds gammeldags Betragtning af, hvad en menneskelig Arbejdskraft er værd, være det afgørende for sig ved Bestemmelsen og Afgørelsen af disse Arbejderen's Andragende. Hvis den højtærede Marineminister kom ret til Bunds i de Forhold, der herske paa Orlogsværftet, hvis den højtærede Marineminister til fulde vidste, hvad der ligger bag dette Andragende, og hvor retfærdigt og rimeligt det er, som der er anmodet om, tvivler jeg ikke om, at den højtærede Marineminister vilde imødekomme Andragerens Ønske.

Jeg skal slutte hermed, idet jeg atter